
Rába György

AZ ÖREGEDÉS VIDÉKÉN

Errefelé elkoptak az utak
több napi járőföldre sem találsz
szót értőt legyalult ez a terep
sajgó csontnak lüktető fog üzenget
a pusztaság vakító nappalában
szédit lever a zöld játék-hiánya
ahol úr az egyhangú folytatás
és soha semmi sem következik
csak néma kő egyre több kő kövön
belőlük többé nem építkezel
sötétedéskor épp elvackoláshoz
lepattintasz majd egy sarkot egy élt
máskülönben üres a tér üres
egyetlen cimbora a délibáb
de amit olykor vetit nem oázis
s nem is akt csupán arc az is merő ránc
egy kéznyújtásra nyomban elenyészik
s ami perzselt vacogtat szürkületkor
a részvétlen egykönyvű éjszaka
hőség és fagy váltógazdálkodása
itt lesikálta minden köteléked
szúrós sebző a mostoha növényzet
szomjúságod ebből kell oltanod
ellentmondó virágot nevelő
kaktuszok társa leszel magad is

ÚJRA A SZOKNYÁK

Álmomban a szélnek eresztett
szoknyák elküldött női testek
rám köszönnek s ti hajdani
csipők combok rejtegetett
félteve óvott fészketeket
vágyom fölriasztani

Föllobbant kései szeszélyből
kilépnek tengerentúli levélből
s vadászatra most újra ajzza
öreg szívemet ifju hajsza
mintha az a gömbölyü forma
zsákmánya még sose lett volna

TÉNFERGŐ

Ténferegtem a fent s a lent közt
ha rangom helyem firtatod
ki kerítésre fonta terveit
az vagyok

Álmom bolyhát sem fejt le
nyomkövetőm s már lehajol
szöszös ábrándnál többet ér
neki a lehullt szarkatoll

JUTALOMJÁTÉK

Egyszemélyes szintársulat
fölidéztem
földrészeket századokat
ti zsöllyét karzatot
ellepő nézők ámultatok
de amiről hallgattam
az se maradjon kimondatlan
jelmezből diszgúnyából
kinyújtottam hát kezem
lássátok tapintsátok
a jutalomjátékban
seb hámlik vér lüktet eleven
kinyújtottam kezem
hol voltatok azon a napon